

[Finn Jørgensen]

Det er vor begrundelse for at stemme for beslutningsforslaget.

Heinesen (S):

Jeg tror, vi alle forstår, at hr. Dræbye kan føle sig trængt i dag. Det førte – som det så ofte gør for det radikale venstres vedkommende i denne tid – til et angreb på socialdemokratiet, som er helt urimeligt, og det vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om.

For det første vil jeg gerne sige til hr. Dræbye, at vi kritiserer ikke regeringen og dens støttepartier, det radikale venstre og fremskridtspartiet, fordi man vil spare på de offentlige udgifter. Det er nødvendigt for at standse væksten i underskuddet på statsbudgettet og for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Vi har selv stillet forslag i overensstemmelse hermed, og vi løber ikke fra dem. Vi kritiserer heller ikke, at man sparer på de kommunale og amtskommunale udgifter og reducerer bloktilskuddene. Vi har selv stillet forslag i overensstemmelse hermed, fordi vi anser det for at være nødvendigt. Det, vi kritiserer regeringen og dens parlamentariske grundlag, det radikale venstre og fremskridtspartiet, for, er noget helt andet.

Vi kritiserer for det første, at de samlede nedskæringer, hvoraf bloktilskudsbeskæringerne er en del, er så store, at virkningerne af regeringens samlede økonomiske indgreb bliver en stigning i arbejdsløsheden til mindst 300.000 i løbet af de kommende år.

Vi kritiserer for det andet, at regeringen med tilslutning fra det radikale venstre sparer på en række områder, hvor socialdemokratiet ikke mener at der skal spares.

Vi fremfører for det tredje ligesom det radikale venstre, der bare drager en anden konklusion af sin kritik, at det er helt usandsynligt, at regeringens forslag kan gøre det muligt for kommunerne at spare i et omfang, der svarer til bloktilskudsnedskæringen på 3 mia kr. i 1983, og at regeringen dermed skubber problemerne foran sig og lægger en bombe under kommunernes økonomi i 1984, hvilket vil føre til en betydelig stigning i det kommunale skattetryk.

For det fjerde kritiserer vi, at regeringen ikke har fremsat noget lovforslag om de meget vidtgående nedskæringer og ændringer i byrdefordelingen, som nu gennemføres, og at

det radikale venstre ikke har fastholdt sit eget – helt rimelige – krav om, at der burde fremsættes et lovforslag.

For det femte kritiserer vi, at regeringen fortsætter sin bedrevende stil fra overenskomstindgrebet ved at gennemføre nedskæringer uden samarbejde og forhandlinger med de kommunale organisationer, skønt alle erfaringer viser, hvor nyttigt og nødvendigt det er at inddrage de kommunale organisationer i et sådant samarbejde.

Det er disse forhold, vi er imod, hvilket selvfølgelig også indebærer, at vi stemmer imod det samlede forslag.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg er ganske overordentlig forbløffet over den iver og entusiasme, hvormed hr. Dræbye og det radikale venstre forsvarer gennemførelsen af en meget voldsom finanspolitisk stramning, som bloktilskudsbeskæringerne er en del af. Det er jo en helt ny finanspolitisk holdning for det radikale venstre, som vi ikke har set magen til, siden hr. Lauge Dahlgaard forlod den radikale gruppe og folketinget i 1975. Jeg husker de utallige gange, hvor det radikale venstre har advaret mig som finansminister imod, at vi gennemførte for store finanspolitiske stramninger, og har præget det endelige finanspolitiske forhandlingsresultat i overensstemmelse hermed. Derfor må man spørge: hvad er det, der får det radikale venstre til at ændre holdning i den nuværende situation? Det kan jo ikke være den tiltagende økonomiske afmatning og den stærkt stigende arbejdsløshed i udlandet. Det kan jo ikke være den fortsatte konjunkturafmatning og den voksende arbejdsløshed herhjemme. Jeg vægrer mig også ved at tro, at det radikale venstre har annammet en ny finanspolitisk filosofi. Det kan heller ikke være med støtte i rapporten fra det økonomiske råd – der jo er et barn af det radikale venstre – at det radikale venstre nu føler sig inspireret til at støtte regeringens finanspolitik. Det kan heller ikke være mangelen på en lønpolitik, som bevæger det radikale venstre til at overspille finanspolitikken. Det radikale venstre har jo sammen med venstre mere end nogen andre borgerlige partier i denne sal fået gennemført sin lønpolitik.

Nej, forklaringen er selvfølgelig en anden. Forklaringen er, at det radikale venstre for enhver pris vil redde regeringen, at det radikale venstre for enhver pris vil redde det ra-